

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Komisji z dnia 12 kwietnia 2006 r., w której wspomniana instytucja przyjęła zobowiązania zaproponowane przez REPSOL CPP, zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu ⁽¹⁾.

Decyzja ta została wydana w ramach postępowania wszczętego w następstwie złożonego przez REPSOL CPP wniosku o wydanie atestu negatywnego lub ewentualnie indywidualnego zwolnienia w odniesieniu do porozumień lub wzorów umów, za pomocą których przedsiębiorstwo to wykonuje swoją działalność dystrybucji paliw silnikowych w stacjach usługowych w Hiszpanii.

W propozycji zobowiązań przyjętej przez Komisję REPSOL CPP zobowiązała się w szczególności do zwiększenia liczby stacji usługowych mogących zmienić dostawcę w skali roku i w tym celu REPSOL CPP zobowiązała się do oferowania właścicielom pozbawionym użytkownika lub podmiotom eksploatującym stacje usługowe możliwości odkupienia prawa użytkowania lub prawa powierzchni [prawa do budynku], wymagając jednak przestrzegania przez podmiot eksploatujący szeregu warunków.

Na poparcie swej skargi skarżąca, będąca uprawnionym podmiotem eksploatującym stację usługową, która zawarła umowę o dostawę z REPSOL CPP, utrzymuje, że

- a) Umowy zawierane między REPSOL CPP i stacjami usługowymi naruszały bądź naruszają czasowe ograniczenia określone w prawie wspólnotowym w odniesieniu do klauzul ograniczających konkurencję. Skarżąca dodaje, że przed przedstawieniem przez REPSOL CPP propozycji zobowiązań, Komisja przygotowywała się do wydania decyzji stwierdzającej naruszenie i nakazującej jego zaprzestanie.
- b) W konsekwencji sporne umowy należy uznać za nieważne na podstawie art. 81 ust. 2 traktatu WE.
- c) Komisja nie może zatwierdzić tych umów w drodze procedury przyjęcia zobowiązań, jeżeli podmiot popełniający naruszenie nie jest zobowiązany do natychmiastowego zakończenia praktyki ograniczającej, lecz jedynie do dopuszczenia możliwości wcześniejszego odkupienia. Z drugiej strony, nawet jeśli nadmierna długość obowiązywania klauzul ograniczających konkurencję stanowi naruszenie regulacji w zakresie konkurencji, podmiot eksploatujący jest zobowiązany, w celu odkupienia swego prawa, do zapłaty ceny obliczonej między innymi na podstawie okresu pozostałego do wygaśnięcia umownego ograniczonego prawa rzeczowego.

Skarżąca wskazuje wreszcie na naruszenie zasady, na mocy której podmiot prawny nie może odnieść korzyści z nadużycia prawa ani niesłusznie się wzbogacić.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003 L 1, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 4 października 2006 r. — Omya przeciwko Komisji

(Sprawa T-275/06)

(2006/C 294/119)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Omya AG (Oftringen, Szwajcaria) (Przedstawiciele: J. Flynn, Barrister i C. Ahlborn, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— [...] Omya wnosi więc do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji i obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Omya.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 3163 wersja ostateczna z dnia 19 lipca 2006 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw COMP/M.3796, w której Komisja uznała, że przejęcie przez skarżącą działalności w zakresie wytrąconego węgla wapnia od J.M. Huber Corporation jest zgodne ze wspólnym rynkiem i funkcjonowaniem porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym. Komisja wprowadziła następnie pewne warunki i obowiązki, które skarżąca ma spełnić.

Skarżąca stwierdza, że a) względy konkurencji wskazane przez Komisję są bezzasadne oraz że b) w każdym razie środki zaradcze rzeczywiście nałożone na skarżącą są nieodpowiednie i nieusprawiedliwione względami wskazanymi przez Komisję oraz nie są w stanie wywołać utrzymywanych przez Komisję skutków.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty prawne.

Po pierwsze skarżącą podnosi, że Komisja w sposób oczywiste błędny stwierdziła, że transakcja znacznie zakłóci skuteczną konkurencję.

Po drugie skarżącą stwierdza, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie oraz naruszyła zasadę proporcjonalności poprzez wprowadzenie wymogu zbycia fabryki Kuusankoski.

Po trzecie skarżąca wskazuje, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne poprzez nieprawidłowe zbadanie dowodów znajdujących się w jej posiadaniu oraz niezapewnienie skarżącej dostępu do wszystkich stosownych dokumentów, przez co naruszyła prawo skarżącej do obrony.

Decyzja Izby Odwoławczej: Odrzucenie żądania przywrócenia stanu poprzedniego i stwierdzenie, że odwołanie uznaje się za niewniesione.

Podniesione zarzuty: Niewłaściwa wykładnia art. 78 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 40/94, polegająca na uznaniu, że nie można żądać przywrócenia stanu poprzedniego jeśli przedmiotem odwołania jest niezachowanie terminu określonego w art. 59 rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2006 r. — Omnicare przeciwko OHIM — Yamanouchi Pharma (OMNICARE)

(Sprawa T-277/06)

(2006/C 294/120)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Omnicare Inc. (Covington, USA) (przedstawiciel: M. Edenborough, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Yamanouchi Pharma GmbH (Heidelberg, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- uwzględnienie skargi wniesionej przez skarżącą do Sądu Pierwszej Instancji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej w sprawie nr R0446/2006-2 w całości;
- przekazanie żądania przywrócenia stanu poprzedniego Izbie Odwoławczej do ponownego rozpoznania
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą w związku z postępowaniem ze skargi przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „OMNICARE” dla towarów i usług należących do klas 16 i 42, zgłoszenie nr 284 067

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprawie: Yamanouchi Pharma GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Krajowy graficzny znak towarowy „OMNICARE” dla towarów i usług należących do klas 35, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w całości

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2006 r. — Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji

(Sprawa T-278/06)

(2006/C 294/121)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: E. O'Neill, działający w charakterze pełnomocnika i H. Mercer, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji 2006/554/WE dotyczącego rozliczenia rachunków przedstawionych przez państwa członkowskie w związku z wydatkami poniesionymi z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej, w zakresie w jakim wyłącza on z finansowania wspólnotowego wydatki w wysokości £1,351,441.25 poniesione przez Zjednoczone Królestwo w latach 2001 — 2004 w sektorze „tłuszczów maślanych w przetwórstwie spożywczym”, ze względu na „niewystarczającą ilość kontroli ilości wyprodukowanych produktów”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji 2006/554/WE wyłączonej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) ⁽¹⁾, a w szczególności części odnoszącej się do wykorzystywania tłuszczów maślanych w przetwórstwie spożywczym w Zjednoczonym Królestwie.